

Miljöengagemang i Nicaragua

Nicaragua finns en miljöorganisation som arbetar med ungdomar upp till 30 år, de kallar sig *Asociación Club de Jóvenes Ambientalistas* (CJA). Få nicaraguaner känner till organisationen och dess arbete. Jag lyckades få nys om CJA tack vare en svensk UBV-volontär som arbetade en tid med organisationen. Jag hade redan i början av mitt sista år på gymnasiet bestämt mig för att ta ett sabbatsår efter studenten och göra något produktivt som inte innefattar universitetsstudier. När jag fick veta om CJA kände jag att det kunde vara en alldeles perfekt möjlighet för mig. Jag har alltid haft ett miljöintresse, jag kände att det här kunde vara en chans att bidra till ett internationellt miljösamarbete.

Med en officiell inbjudan från CJA, ett rekommendationsbrev från Mittuniversitetet och stöd från VFSN och Miljöpartiet i Sundsvall började jag leta stipendier för att finansiera min resa till Nicaragua. Den 18 juni, kort efter min student, reste jag iväg till Nicaragua för att börja mitt arbete som volontär hos *Club de Jóvenes Ambientalistas*.

En av de första sakerna jag lade märke till när jag kom till Managua var den rika faunan. I de centrala stadsdelarna växer det träd överallt och tack vare det så är luften också förvånansvärt ren. Snart upptäckte jag också att det är fruktansvärt svårt att hitta i Managua. Det är bara ett fåtal gator som har namn och få kvarter är uppbyggda i ett rutsystem. De flesta gator är snirkliga labyrintgångar som helt plötsligt tar slut i en återvändsgränd. Jag upptäckte dessutom mycket snart att miljömedvetenheten var väldigt låg i staden. Människornas aktivitet lämnar tydliga spår och sår i naturen som omger Managua, men även i resterande delar av landet.

Ett konkret exempel på miljöförstöring i Managua hittar man vid *La Loma de Tiscapa* där det finns ett minnesmonument över revolutionen 1979. Monumenten ligger vackert beläget på toppen av en höjd med utsikt över Managua och det skulle kunna vara en jättefin turistattraktion. Tyvärr så fick en borgmästare för några år sedan för sig att leda allt dagvatten rakt ner i den lilla vulkansjön, som ligger alldeles nedanför monumentet. I dag är sjön helt förstörd och ser ut som tjock, grön, gröt på grund av allt orenat avloppsvatten. Managuasjön, eller Lago Xolotlán som den också heter, lider av samma problem. Sjön skulle kunna vara en vacker central oas med potential att locka många turister. Istället används den som soptipp för diverse avfall och förore-

ningar och områdena nära sjön är några av de farligaste i Managua.

Som tur är finns CJA som ett ljus i miljömörkret här i Nicaragua. Likt Fältbiologerna i Sverige arbetar organisationen för att skydda, bevara och snera naturen i landet. Dessutom har de ett socialt och kulturellt engagemang. Organisationen har för närvarande 480 medlemmar i sammanlagt tolv distrikt. I de olika distrikten arbetar man många gånger med självständiga aktiviteter och ett flertal distrikt har även egna lokalkontor med tillgång till dator och internetanslutning.

Fyra projekt igång

När jag anländer i mitten av juni har organisationen fyra betalda projekt igång. Ett media-projekt där organisationen fyra gånger under året publicerar sin organisationstidning, en miljömässa *Feria Nacional de la Tierra* som anordnas årligen i samarbete med regeringen, ett internationellt utbytesprojekt med Fältbiologerna i Sverige samt *Lider 21* som är ett projekt med syftet att utbilda och inspirera nya ledare inom organisationen.

Mitt första arbete blir att fotografera under lägren som anordnas inom ramen för projektet *Lider 21*. Min andra vecka som volontär hos CJA åker jag tillsammans med ett 30-tal medlemmar iväg på läger till en liten fiskeby på västkusten som heter Masachapa. Alla *Lider 21*-läger har liknande uppbyggnad. Första dagen samlas man, lär känna varandra och presenterar något från sitt distrikt. Andra dagen gör man en kort dagsutflykt, denna gång till ett demonstrationsjordbruk för att bland annat träna samarbete, måla och sätta upp ett antal informationsskyltar. På kvällen samlas medlemmarna från de olika distrikten runt en lägereld för att summera och reflektera. Den sista lägerdagen avsätts för den teoretiska utbildningen med aktiva föredrag och presentationer. I allmänhet är det två eller tre lägerdagar, men de är fullspäckade och jag känner alltid som att jag varit borta minst fem dagar.

Under lägren försöker man undervisa i teman som miljö, miljöförstöring, miljöpro-

Syftet med lägren är att utbilda kompetenta ledare, förbereda att hantera alla situationer.

blem men även mer sociala teman som problemhantering, gruppdynamik, relationer och sexualkunskap. Allt i syfte att utbilda kompetenta ledare förberedda att hantera alla situationer. Jag lär mig en hel massa och inte bara under de teoretiska timmarna. Genom att prata och ännu mer genom att lyssna lär jag mig att de miljöengagerade ungdomar jag möter i Nicaragua funderar mycket, men har lite tillgång till information. Förutom alla de tonårsproblem som vi också har i Sverige, så finner jag att många

unga dessutom har en hel del svårigheter med att kombinera religion och verklighet.

Unga har nästan allt gemensamt

Jag har arbetat dryga fem månader hos CJA och jag har lyckats lära känna alla delar av organisationen och en stor del av dess medlemmar. När jag kom hit såg jag nästan bara olikheter, men nu inser jag att ungdomar här och ungdomar i Sverige har nästan allt gemensamt: rädslor, tankar, drömmar och sökande. Det enda som skiljer är länderna, då Sverige är den totala motsatsen till Nicaragua. Det har verkligen varit en förmån att få lära känna CJA och även om inte allt har varit perfekt så har allt varit mycket lärorikt. Jag har inte fått lösningar serverade på silverfat, men jag har fått en mycket djupare insikt i den nicaraguanska miljöproblematiken och miljöpolitiken. Jag har dessutom fått en hel del nya idéer hur man skulle kunna samarbeta med Nicaragua hemma i Sverige för att fortsätta lösa miljöproblemen över gränserna.

De miljöproblem som CJA har att tampas med är inte enkla, och att arbeta som miljöaktivist i ett land som bara är demokratiskt på ytan är för mig ett beundransvärt konststycke. Jag frågar några av medlemmarna som åkt med på lägret till Masachapa hur de arbetar för att lyckas nå sina miljömål i ett land som tampas med så många andra problem dessutom. De ler lite snett, suckar och svarar: ”ja säg det du”. Sanningen är nog den att det är nästintill omöjligt, men det hindrar inte dessa ungdomar och deras organisation från att fortsätta kämpa.

Text och bild: **Jennie Cerruto**